ההרפתקה של מר צב

אלברט ב. פיין

מסיפורי העץ החלול

ביום קיץ אחד, תושבי יער העץ החלול ומר ג'ק הארנב הלכו לבקר אצל מר צב, שחי בבית אבן נחמד, שאותו בנה בעצמו, בחוף אגם המים הכחולים. מר צב דג הרבה וידע על המקומות הטובים ביותר לדייג, ולכן כאשר הגיעו אליו החברים הוא הציע להם לדוג קצת, ובאותו זמן לשבת, לשוחח ולהביט על האגם, שהיה בעונה הזו כחול במיוחד.
חבריו קיבלו את ההצעה כי הם נהנו מאוד מדייג במקומות מתאימים לכך. ומר אופוסום מצא לו מקום נוח ליד גדם עץ, נשען עליו ונמנם, כשפתאום שפמנון גדול משך את החכה וכמעט שלף אותה מידיו. מר אופוסום התאמץ מאוד ובמאמץ רב הוציא את הדג לחוף. הוא היה אחר כך כל כך גאה

במעשה זה שלא יכול היה לנמנם יותר, והסביר שכל המשפחה שלו מצליחה יפה בדייג.
גם ג'ק הארנב דג אמנון גדול ומר דביבון דג קרפיון, שברח בפעם הראשונה, אבל הוא תפס אותו שוב.
ומר עורב דג "גורמי" שהצחיק את כולם כי הוא מוזר מאוד. ובינתיים מר צב הוציא ממים דג אחרי דג בלי לומר מילה, כי דייג הוא המקצוע שלו ולא מרגש אותו בכלל.
אבל הדגים הפסיקו להתפתות, כפי קורה במשך הזמן, ותושבי היער נשכבו על החוף והביטו על המים הכחולים, ואז ראו שמר עיט ירד במעוף ותפס משהו שנראה תחילה כמו שרוך נעל. אבל אחר כך ראו שזה מתנועע ומתפתל וידעו שזה נחש מים קטן, שמר עיט תפס לארוחת הצהריים שלו.
והם דיברו על כך והשתוממו כולם שהוא יכול ליהנות מאוכל כזה.
מר צב אמר שמר עיט נוהג לאכול כל מני מזון ומה שראו הזכיר לו הרפתקה שהייתה לא עם מר עיט כשהוא (מר צב, כמובן) היה עוד קטן מאוד. מובן שכולם ביקשו שמר צב יספר להם על ההרפתקה הזו, כי חשבו שזה היה בוודאי מרגש מאוד, כמו ההרפתקה הזו של הנחש, שאותה ראו כרגע.
מר צב אמר שאכן, זה היה דומה במקצת ואחר כך התחיל לספר.
- עד כמה שזכור לי, זו הייתה הפעם היחידה שהתעופפתי, או שהייתה לי הזדמנות לכך, או שאי-פעם רציתי בכך. אתם בוודאי שמעתם שפעם, לפני הרבה, הרבה זמן, חשבתי שאני יכול לעוף, וששכנעתי את מר עיט שיעזור לי בכך. את הסיפור הזה סיפרו כבר הרבה ואני חושב שאפילו בני-אדם כתבו אותו בספרי הילדים שלהם.
מר צב השתתק לרגע, וכל האחרים אמרו שהם באמת שמעו משהו כזה, אך לא האמינו שדבר כזה קרה באמת, כי הם מכירים את מר צב היטב ולא חשבו שמישהו ממשפחתו יעשה ניסוי כזה. ומר צב המשיך:
- אבל הדבר קרה באמת, אך לא כפי שמסופר בסיפורים. אתם צודקים שאף אחד ממשפחתי לא היה מעז לעשות ניסוי כזה, ולא היה עושה אותו ביוזמתו, אלא אם משהו סידר זאת עבורם ודחף

את הניסוי קדימה.
ומר צב המשיך להסביר שהפעם היה זה מר עיט ואחד מהאבות הקדומים של נחש המים שראו אותו קודם, שיזמו את ההרפתקה, ואולי אפילו לא בכוונה תחילה.
- הייתי אז קטן, בערך כמו אגרוף של בן אדם, אך הרבה יותר כבד, כי למרות גילי הצעיר השריון שלי היה עבה מאוד. כולם אמרו שאילו הייתי חי אלף שנים השריון שלי היה נעשה עבה וגדול כמו זה של סבא צב הסערה, החי בנהר הרעמים. ואז היו צוחקים עוד ואומרים שנחש מוקאסין הזקן היה מקבל כאב בטן אילו היה תופס אותי.
כל זה הפחיד מאוד את אמי, כי מוקאסין הזקן היה נחש המים הגדול ביותר שמישהו ראה אי-פעם, וכולם באגם המים הכחולים נמנעו מלהיות בדרכו, ובמיוחד דגים קטנים, מר צפרדע וצבים קטנים כמוני, ואפילו המבוגרים יותר. אמא תמיד הזהירה אותנו, הקטנים, לא להתרחק מהבית, ולא להיקלע בדרכו של מוקאסין הזקן, שישיג אותנו על בטוח אם לא נשגיח.
והיא הזהירה אותנו גם בפני מר עיט, שגם הוא בא מדי פעם והיה תופס אותנו אילו ראה אותנו בגלוי. טוב, כל זה הפחיד אותנו מאוד. מוקאסין הזקן היה ארוך כשני מטר, ואני חושב שעוביו לא היה פחות מרבע מטר. הוא יכול היה להרים את ראשו גבוה מעל פני המים כששחה, ועם המשקפיים שלו יכול היה לראות בוודאי לקילומטר.
מר עיט היה לפחות כפליים ממידה של כל אלה שאנו מכירים במשפחת העיטים היום, ולא היה זקוק למשקפיים כדי לראות משהו בגודל של חיפושית קטנה צפה במים, לא חשוב באיזה גובה הוא התעופף.
השתדלנו להסתכל בכל הכוונים, אך מובן שכאשר גדלנו קצת ולא קרו לנו תקריות, נעשינו רשלנים, ואמא שלנו נהגה כל ערב לספור אותנו והשתוממה שאנחנו עדיין כולנו כאן.
אחרי שזמן מה לא קרה לנו כלום, בכל זאת בסוף קרה זאת לי. אני הייתי הגדול והחזק מכל האחים, היה לי השריון העבה ביותר ואהבתי להציג כמה שאני גדול, שחיתי רחוק יותר ונהגתי להראות

כאילו אני כלל לא מפחד ממר עיט וממוקאסין הזקן, דבר שהיה רחוק מאמת, כי מר עיט יכול היה להחזיק אותי בקלות בטופר אחד שלו ומוקאסין הזקן יכול היה לבלוע אותי כמו גלולה וליהנות מכך.
וכך יום אחד התרברבתי יותר מדי ושחיתי רחוק לכוון הביצות, ותוך כדי כך קראתי לאחרים שאני הולך לבקר את מוקאסין הזקן. יום היה יפה.
הרחקתי יותר מאשר התכוונתי תחילה ונהניתי מהמים.
אבל התחלתי לדאוג ולהסתכל כדי להבין איפה אני, ואז כבר הפסקתי לחשוב על זה בכלל, כי ביני ובין החוף ראיתי את מוקאסין הזקן. ראשו בלט כחצי מטר מעל המים והוא הרכיב את משקפי ראיה לרחוק שלו, וידעתי שהוא בא ישר אלי. הוא שחה בתנועה גלית רחבה, עשה קצת קצף לפניו ואחריו השאיר עקבות ארוכים.
פחדתי מאוד, אבל לא יכולתי לעשות דבר. חשבתי אולי לצלול, אך נזכרתי כי מוקאסין הזקן שוחה תחת המים יותר מהר מאשר מעליהם. אז התחלתי לחתור אל הגדה השניה של האגם הכחול, מהר

כמה שרק יכולתי, אבל מוקאסין הזקן רדף אחרי מהר וידעתי כי הוא ישיג אותי לפני שאגיע לגדה. תוך זמן קצר התעייפתי מאוד ולא יכולתי לחתור יותר ברגליי. מוקאסין הזקן היה במרחק של כעשרה מטר ממני וכשהבטתי עליו ראיתי שהוא מחייך, כל כך בטוח היה שיתפוס אותי. זה היה חיוך איום ואני לא אוהב להיזכר בו אפילו היום, וזה היה הרי לפני שלוש מאות וארבע-עשרה או חמש-עשרה שנה.
כשראיתי את מוקאסין הזקן, כל כך קרוב ועם חיוך המאיים הזה, ועם משקפיים המבריקים שלו, אמרתי לעצמי שעכשיו אני אבוד, בטוח, אלא אם יקרה משהו מיד. אך גם שלא חשבתי שמשהו יכול בכלל לקרות. ואז, כשרק אמרתי לעצמי זאת, קרה משהו, וזה הדבר האחרון שיכולתי לצפות לו.
תחילה ראיתי צל גדול מעלי, ואחר כך שמעתי משק כנפיים באוויר ואז כבר לא הייתי יותר במים אלא בדרך לשמיים עם מר עיט, שהחזיק בטופר אחד גדול באחת מהרגליים שלי, ובטופר שני את השריון, והרים אותי כאילו הייתי נוצה. הוא לא שם לב בכלל על מוקאסין הזקן, שדפק בזנבו במים בכעס וקרא למר עיט בשמות לא יפים ואיים עליו בכל מיני דברים.
לא ידעתי לאן לוקחים אותי, ולא חשבתי שאני עכשיו במצב טוב יותר מאשר קודם, אבל שמחתי שמוקאסין הזקן כועס שלא השיג אותי, וקראתי לו עוד כמה דברים, שבוודאי לא שיפרו לו את מצב רוחו. אמרתי שמר עיט ואני אנו חברים טובים ושאלתי איך הוא מרגיש אחרי התעלול שנעשה לו.
שרתי לו אפילו:
"מוקאסין זקן
הנה אתה למטה
מר עיט מלמד אותי
כיצד לעוף באוויר"
זה היה השיר היחיד שחיברתי אי-פעם, והוא בא לראשי כשמר עיט נשא אותי באוויר.
ועכשיו התחלתי לחשוב איך להינצל מטפריו של מר עיט. הוא שמע את השיר ואמר "שמע-נא, על מה אתה מדבר? הרי אינך חושב שתוכל לעוף אי-פעם, אני מקווה?"

"אבל כן, מר עיט" אמרתי "אילו רק מישהו היה נותן לי כמה שעורים. מובן שאף אחד לא יוכל לעוף כמוך, אבל אולי הייתי יכול ללמוד קצת לעוף".
אז הודיתי לו על כך שהציל אותי ממוקאסין הזקן, ואמרתי כמה זה היה יפה מצדו, ואמרתי שבמשפחה שלנו תמיד מספרים איזו ציפור גדולה ואצילה מר עיט, ענקי וחזק, המעופף הטוב ביותר בכל העולם, ואיך אנו תמיד מעריכים ומכבדים אותו ומשתדלים לא להפריע לו בדבר. ואמרתי עוד שאילו יכולתי לעוף רק קצת, אולי רק כמו תרנגולת, הייתי יכול להישמר ממוקאסין הזקן, שהוא הדבר הגרוע ביותר שיכול לקרות לי, ואולי מר עיט ייתן לי כמה שיעורי מעוף, בבקשה.
ואז אמר מר עיט, מאוד בנימוס, שהוא מוכן לשמור עלי שלא אתפס על ידי מוקאסין הזקן, אבל זה לא יעשה על ידי שעורי מעוף.
"אינך יכול לעוף טוב יותר מאבן" אמר "ואבן לא יכולה לעוף בכלל."
"אבל אבן גם לא יכולה לשחות, מר עיט" אמרתי "ואני שוחה טוב מאוד. הייתי יכול לשחות דרך האוויר, אני יודע זאת, אני יכול להרגיש זאת" ועשיתי כמה תנועות ברגליים הקדמיות שלי, כדי להראות לו איך אעשה זרת. ובאמת הרגשתי מאוד חזק ורענן, כשהאוויר עבר מהר לידי, וחשבתי שאילו היה עוזב אותי, הייתי יכול לעוף, רק קצת-קצת בכל אופן.
אבל מר עיט צחק ואמר "צריך כנפיים בשביל לעוף. לא הייתה עף אפילו מטר אחד. אילו עזבתי אותך עכשיו הייתה נופל כמו אבן ובוודאי נשבר לחתיכות."
הסתכלתי למטה כשהוא דיבר וראיתי שאנו עוברים מעל אחו בוצי, כי לא היינו גבוה מאוד ויכולתי לראות הכל בבירור. ידעתי שאחו בוצי כזה הוא רך, כי פעם ערכנו שם פיקניק שמח. והיו שם גם ערמות קטנות של חציר שבני אדם גרפו כדי לייבש אותו ולכן אמרתי מהר מאוד "מר עיט, אני בטוח שאוכל לעוף. עוד אף פעם לא הייתי כל כך בטוח בכל חיי. רק תן לי תנופה גדולה, מר עיט, ותן לי לנסות. אם אשבר, זה לא יהיה באשמתך, ותוכל לקחת את החתיכות שלי אליך הביתה, למשפחתך.

יהיה קל יותר לסחוב אותם כך."
מר עיט שמע, צחק ואמר "כן, זה נכון. הקטנים שלי תמיד מתקשים לאכול אתכם. נתת לי רעיון טוב"
והוא הפסיק לעוף ישר אלא התחיל לעשות מעגלים כאילו מחפש משהו. ומהר מאוד ראיתי אבן שטוחה וגם מר עיט ראה אותה ונעמד ישר מעליה באוויר, כל הזמן מניע את כנפיו הגדולות, עד שכוון אותי נכון והרגשתי שהוא משחרר את הרגל שלי והשריון, ואז פתאום הוא עזב אותי.
"עוף עכשיו!" אמר.
אכן, מר עיט אמר אמת על הצורה שבה אפול. ניסיתי לעשות תנועות ברגליים בכוון ערמות החציר, אך הדבר לא עזר כלל. גם לא היה זמן לכך. נראה לי כי התהפכתי בנפילה, כי נחתי על גבי ממש במרכז האבן הזו, כי מר עיט כיוון מצוין. אך הוא טעה כשחשב שאשבר לחתיכות.
במשפחתי לא נשברים בקלות וכפי שאמרתי כבר, והשריון שלי היה עבה וחזק. כשנפלתי נשברה דווקא האבן וזה כנראה הציל את חיי, כי אילו נפלתי באזור ביצה הייתי שוקע ולא הייתי יכול

לצאת החוצה.
אבל כשהאבן נשברה התגלגלתי כמה פעמים ומצאתי את עצמי קרוב לאחת הערמות החציר הקטנות. היה לי עדיין מספיק כוח לזחול תחת החציר לפני שמר עיט ירד כדי לתפוס אותי שנית, כי הוא ראה מה קרה ומיהר לעשות זאת. אבל הוא איחר והייתי כבר תחת החציר ומר עיט לא היה בעל ניסיון רב בגריפת החציר. הוא רק חיטט סביב וקילל אותי כמה שרק יכול היה, על שרימיתי אותו, כפי שאמר. ואני עניתי לו וניסיתי להרגיע אותו ואמרתי שאני מצטער שלא אוכל להודות לו ישירות, אבל הנפילה זעזעה אותי ואני מוכרח לנוח ולהתאושש.
ואז הוא דיבר במתק שפתיים ואמר שבאמת הצלחתי יפה בשיעור הראשון שלי, ואם אצא, נוכל להמשיך בלימודי מעוף. אבל אני אמרתי שהיום זה כבר לא ניתן ושיבוא אולי מחר, ובסוף שמעתי איך הוא מדבר אל עצמו שכבר נעשה מאוחר והוא צריך לחזור הביתה עם אוכל כלשהו בשביל הקטנים ובסוף שמעתי את משק כנפיים שלו. אבל לא יצאתי מיד כי חשדתי שהוא רק מרמה אותי ורק עף סביב ומחכה, וכנראה כך היה באמת. חיכיתי עוד זמן רב ואז מצאתי מקום שממנה יכולתי להציץ החוצה וראיתי שכבר לילה ירד ומר עיט הלך הביתה.
הלכתי דרך האחו, עייף וצולע, כי כאבה לי הרגל בה החזיק מר עיט, אבל התרעננתי קצת כאשר הגעתי לאגם המים הכחולים והתחלתי לשחות לכוון הבית. לקח לילה שלם עד שהגעתי הביתה ושם כולם היו מודאגים, כי מישהו ראה את מוקאסין הזקן רודף אחרי משהו בשעות אחר הצהריים.
מובן שסיפרתי הכל מה שקרה, וכל תושבי אזור האגם באו לשמוע ואחר כך סיפרו לאחרים. בסוף מוקאסין הזקן שמע כל כך הרבה סיפורים איך רימה אותו מר עיט ואיך אני רימיתי את מר עיט, עד שכל זה נמאס לו והוא עבר לאזור אחר, יותר דרומה, ויתכן שחי שם עד היום. וגם מר עיט שמע סיפורים איך ניסה ללמד אותי לעוף, ואז הכין סיפור של עצמו ועף לכל הכוונים לספר אותו. וזה הסיפור שרוב בני אדם מכירים היום וגם שמו אותו בספרי ילדים שלהם. אבל זה שקר ואני יכול להוכיח זאת.

מר צב קם ופנה לתושבי יער העץ החלול, הוריד את מעילו, הושיט את ידו אחורה והצביע על מקום במרכז השריון שלו.

- תמששו כאן - אמר - זה כמעט ולא נראה, אבל אפשר לחוש זאת היטב.

- כן - אמר מר צב - זה המקום בו פגעתי באבן ושברתי אות. כאב לי זמן מה והייתה שם חבורה גדולה כמו ביצה. זה נעשה שטוח מאוחר יותר, אבל אף פעם לא נעלם לגמרי. תרגישו כמה זה חלק. כך זה היה גם בהתחלה.

וכל הנוכחים באו ומישש את הגוש המוזר שעל גבו של מר צב, ואמרו שאכן זה מוכיח כי כך זה היה באמת. ואז נזכרו גם בסיפור המרוץ עם הארנב, ואמרו שמר צב הוא באמת מישהו מיוחד ושהם גאים להיות החברים שלו.

ואז אמר מר צב שעכשיו הם יכולים לשבת ולשוחח קצת, והוא בעצמו הלך לטגן את הדגים ולהכין סלט לארוחת הערב.